

ΙΚΟΛΕΞΟ

**ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ
ΣΥΜΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΘΕΑΤΡΟΥ
ΑΡΤΙΚΟΛΕΞΟ**

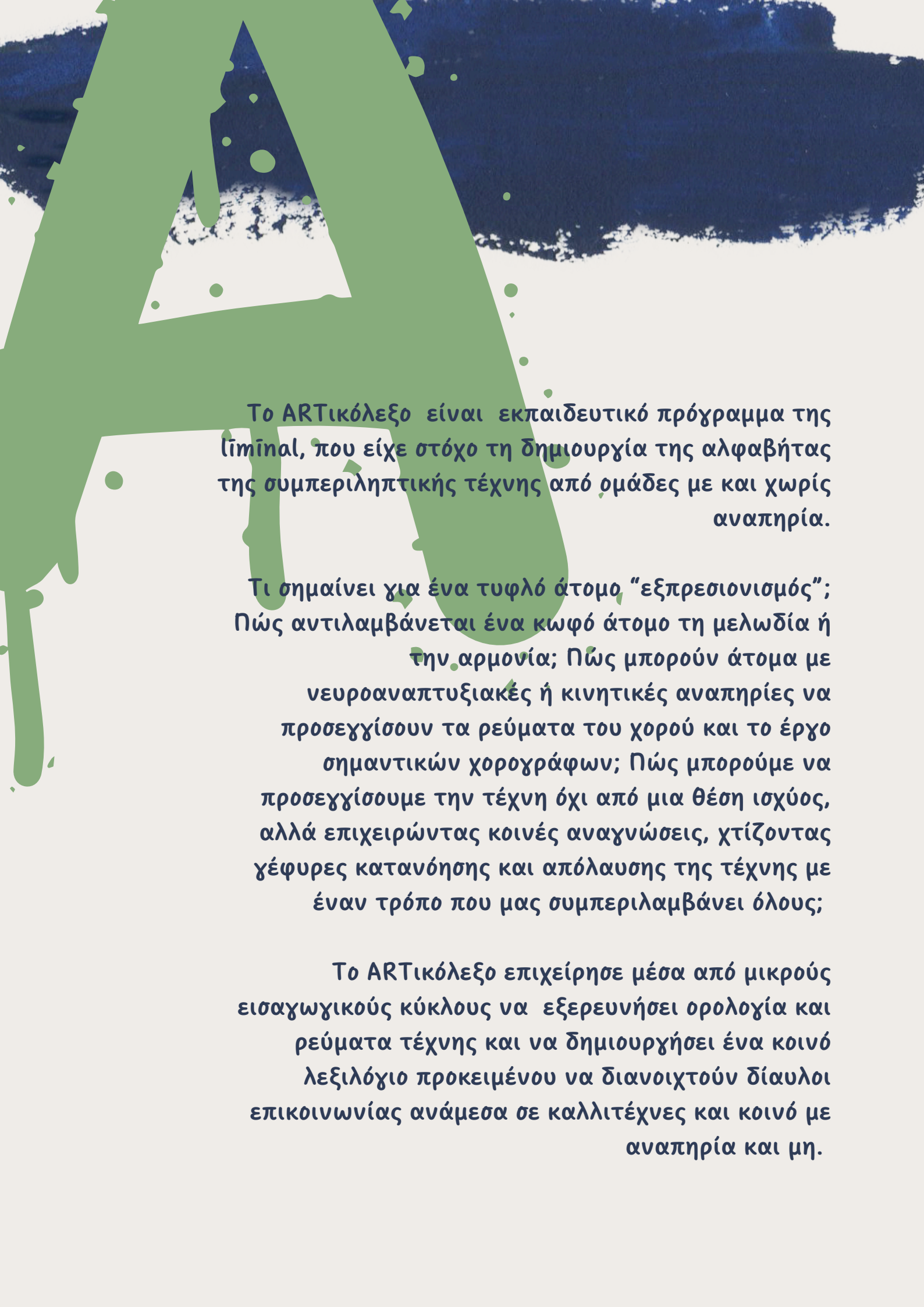
Το πρόγραμμα υλοποιήθηκε
με την οικονομική υποστήριξη
και υπό την αιγίδα
του Υπουργείου Πολιτισμού.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

liminal

Το ARTικόλεξο είναι εκπαιδευτικό πρόγραμμα της Iimīnai, που είχε στόχο τη δημιουργία της αλφαβήτας της συμπεριληπτικής τέχνης από ομάδες με και χωρίς αναπηρία.

Τι σημαίνει για ένα τυφλό άτομο "εξπρεσιονισμός"; Πώς αντιλαμβάνεται ένα κωφό άτομο τη μελωδία ή την αρμονία; Πώς μπορούν άτομα με νευροαναπτυξιακές ή κινητικές αναπηρίες να προσεγγίσουν τα ρεύματα του χορού και το έργο σημαντικών χορογράφων; Πώς μπορούμε να προσεγγίσουμε την τέχνη όχι από μια θέση ισχύος, αλλά επιχειρώντας κοινές αναχνώσεις, χτίζοντας γέφυρες κατανόησης και απόλαυσης της τέχνης με έναν τρόπο που μας συμπεριλαμβάνει όλους;

Το ARTικόλεξο επιχείρησε μέσα από μικρούς εισαγωγικούς κύκλους να εξερευνήσει ορολογία και ρεύματα τέχνης και να δημιουργήσει ένα κοινό λεξιλόγιο προκειμένου να διανοιχτούν δίαυλοι επικοινωνίας ανάμεσα σε καλλιτέχνες και κοινό με αναπηρία και μη.

ΓΙΑΤΙ?

Εκκινώντας από τη σκέψη πως η πρόσβαση στα πολιτιστικά αγαθά δεν είναι προνόμιο λίγων αλλά δικαίωμα όλων, δημιουργήσαμε τους εκπαιδευτικούς κύκλους του ARTικόλεξου.

Η Iimīnai έχει φιλοξενήσει τα τελευταία χρόνια πλήθος συμπεριληπτικών καλλιτεχνικών εργαστηρίων και έχει δημιουργήσει ένα ασφαλές πεδίο έκφρασης για συμμετέχοντες με αναπηρία και μη. Καθώς εμβαθύνουμε στις πρακτικές μας, ανακαλύψαμε πως υπάρχει ανάγκη για μια θεωρητική πλαισίωση της καλλιτεχνικής πρακτικής που προσφέρεται και μια εξερεύνηση του πολιτιστικού πεδίου με τρόπο που να επιδρά θετικά και δημιουργικά στους νέους καλλιτέχνες που προκύπτουν από τις εκπαιδευτικές μας δράσεις.

ΓΙΑΤΙ?

Τόσο από την εμπειρία μας στο πεδίο των Υπηρεσιών Προσβασιμότητας για άτομα με αισθητηριακή αναπηρία, όσο και από τους συμπεριληπτικούς καλλιτεχνικούς εκπαιδευτικούς κύκλους που έχουμε πραγματοποιήσει ανά τα χρόνια, εντοπίσαμε πως λείπουν τα απαραίτητα κανάλια επικοινωνίας που επιτρέπουν στον ανάπηρο πληθυσμό να φτάσει ανεμπόδιστα στη γνώση και την ενημέρωση γύρω από το πολιτιστικό πεδίο και να δημιουργήσει μια καλλιτεχνική κουλτούρα που θα συνδιαλέγεται ισότιμα με τις σύγχρονες τάσεις μέσα από την εδραίωση ενός κοινού λεξιλογίου.

Το σκεπτικό που διέτρεξε το πρόγραμμα είναι η διαπίστωση πως η συμπερίληψη των πολλαπλών υποκειμένων στην τέχνη παράγει νέες πρακτικές και φόρμες, αλλά και κοινωνική αξία, ενισχύοντας την κοινωνική λειτουργία της τέχνης. Μέσα από αυτήν τη σκοπιά, επιδιώξαμε εν πρώτοις, να κατανοήσουμε τους τρόπους με τους οποίους ο εμποτισμός της καλλιτεχνικής έκφρασης με πολλαπλές οπτικές εμπλουτίζει την τέχνη με νέα αφηγήματα και ερμηνείες. Εν συνεχεία, μας ενδιέφερε να εξετάσουμε πώς ενθαρρύνεται η καινοτόμα δημιουργική διαδικασία και έκφραση όταν εμπλέκονται οπτικές αποκλεισμένων ή περιθωριοποιημένων ομάδων του πληθυσμού, συχνά ανοίγοντας τον δρόμο σε αντισυμβατικές και ρηξικέλευθες μορφές τέχνης, που αντανακλούν τους ποικίλους τρόπους που βιώνουμε την πραγματικότητα.

ΣΥΝΟΠΤΙΚή παρουσίαση

Εργαστήριο Θεάτρου

Το πραγματικό και το αληθινό στο θέατρο
Μια βιωματική ιστορική αναδρομή του θεάτρου με
άξονα την περίοδο πριν και μετά τον ρεαλισμό.

Στόχοι εργαστηρίου

- Το πέρασμα από το Αρχαίο Δράμα στο Σύγχρονο θέατρο του Σκηνοθέτη, από το θέατρο όπου όλα λέγονται στο θέατρο όπου όλα δείχνονται.
- Οι τομές στη θεατρική γλώσσα και πώς ανταποκρίνονται αισθητηριακά σε διαφορετικές ομάδες κοινού.
- Τρόποι που επισκεπτόμαστε εκ νέου βασικά θεατρικά είδη έχοντας κατά νου τα χαρακτηριστικά τού παραλήπτη και του δρώντος και επί σκηνής προσώπου.

Εισηγήτρια:

Τζωρτζίνα Κακουδάκη

Συμμετέχοντες -ουσες: 14 άτομα με ή χωρίς οπτική ή
κινητική ή νοητική αναπηρία

Διάρκεια:

Οκτώβριος-Δεκέμβριος 2024

Εισαγωγή

Η συγκεκριμένη ομάδα δημιουργήθηκε, ώστε να υπάρξει μια έρευνα, μέσω της θεατρικής εμπειρίας, για τα στοιχεία πρόσληψης της τέχνης που είναι κοινά για όλους και για τα στοιχεία που διαφέρουν και δεν είναι καθόλου κοινά και αυτονόητα για όλους.

Οι συναντήσεις σχεδιάστηκαν με στόχους:

1. Την ομαλή, εύρυθμη και δημιουργική συνεργασία της ομάδας, έτσι ώστε να παράγονται θεατρικοί αυτοσχεδιασμοί και να γεννιούνται σκηνικές εμπειρίες
2. Την διερεύνηση εναλλακτικών πρακτικών που μπορούν να εστιάσουν σε συγκεκριμένες συνθήκες δημιουργίας θεάτρου από συμπεριληπτικές ομάδες συμμετεχόντων
3. Τον εμπλουτισμό της ίδιας της δημιουργίας, μέσα από δραστηριότητες συμπεριληπτικών εφαρμοχών στην ακουστική (και άλλη) περιγραφή μιας παράστασης προς το κοινό.

Η ομάδα απέκτησε την εμπειρία διαφόρων και διαφορετικών εφαρμοχών και εμπειριών θεάτρου τόσο με τη συμμετοχή τους ως εκπαιδευόμενοι αλλά και ως θεατές.

Δομή & Μεθοδολογία

1. Ασκήσεις γνωριμίας. Δύο αλήθειες και ένα ψέμα.

Η ομάδα χωρίζεται σε ζευγάρια. Τα μέλη του κάθε ζευγαριού ξεκινούν μια δραστηριότητα γνωριμίας, λέγοντας για τον εαυτό τους στο ζευγάρι τους δύο αλήθειες και ένα ψέμα. Αποκαλύπτουν ποιο είναι το ψέμα. Στη συνέχεια τα ζευγάρια χυρίζουν στην ολομέλεια. Το κάθε μέλος παρουσιάζει το ζευγάρι του στην ομάδα, παρουσιάζοντας όλα όσα του/της έχει πει ως αλήθεια. Η ομάδα πρέπει να βρει ποιο γεγονός από τα τρία είναι το ψέμα. Μπορεί να έχει να κάνει με το περιεχόμενο ή με τον τρόπο που κάποιος/α αφηγήθηκε τις μικρές αυτές ιστορίες. Αφού η ομάδα επιχειρηματολογήσει ψηφίζει για το ποιο μπορεί να ήταν σε κάθε περίπτωση το ψέμα. Σκοπός του ζευγαριού είναι να μην βρούμε το ψέμα. Σκοπός της ομάδας είναι να βρούμε το ψέμα.

Στόχοι:

- η ανάπτυξη της φαντασίας,
- η σηματοδότηση των προσωπικών επιθυμιών,
- η εμπειρία της σκηνικής δέσμευσης και της ευθύνης του "ηθοποιού" απέναντι στην προφορική πληροφορία ή το "βιβλίο" του ρόλου,
- η διαχείριση δημοκρατικών πρακτικών και συλλογικής εμπειρίας.

2. Σουρεαλισμός: εξερευνώντας ένα όνειρο.

Η ομάδα δημιούργησε ατομικούς αυτοσχεδιασμούς. Τα μέλη της ομάδας κλήθηκαν να περιγράψουν ένα παράξενο όνειρο, με όσο περισσότερες λεπτομέρειες γίνεται. Στη συνέχεια, σε ομάδες των τριών ατόμων, δημιουργήθηκε ένα όνειρο στη σκηνή, εμπνευσμένο από τα όνειρα που είχαν ήδη παρουσιαστεί στην ολομέλεια, με βάση την αφήγηση και όχι την αναπαραγωγή εικόνων. Οι ομάδες οδηγήθηκαν σε μια αφηγηματική σύνθεση δημιουργώντας ένα υπερόνειρο μέσα από τις μικρές προσωπικές αφηγήσεις.

Στόχος: η εμπειρία της αφηρημένης, συνειρμικής, μη λογικής αφήγησης. Μια εισαγωγή στον αφηγηματικό λόγο όπως εξελίχθηκε στον 20ό αιώνα, μέσα από τα μη λογικά αισθητικά και λογοτεχνικά κινήματα με κύρια την έκφραση του σουρεαλισμού, τόσο στο περιεχόμενο όσο και στην φόρμα.

3. Κινηματογραφική αφήγηση: τι ενδιαφέρον έκανα σήμερα.

Η ομάδα χωρίστηκε σε υποομάδες και κλήθηκε να φτιάξει μια θεατρική δράση, έχοντας πάντα ένα άτομο της ομάδας ως αφηγητή/τρια που εξηγεί με λεπτομέρεια το περιβάλλον της δράσης, όπως αυτό έχει συμφωνηθεί από την ομάδα. π.χ. η λεπτομερής περιγραφή ενός καφενείου και όλων των χαρακτηριστικών των θαμώνων). Η ομάδα των 5 ατόμων δημιούργησε μια ιστορία που το περιβάλλον (ο σκηνικός χώρος) θα πρέπει να παίζει κεντρικό ρόλο στην ιστορία, έτσι ώστε η περιγραφή του να προσθέτει δραματουργικό περιεχόμενο στην ιστορία. Η ιστορία καλείται να μην είναι γενική, (ώστε να μπορούσε να συμβεί οπουδήποτε), αλλά συγκεκριμένη και σε έναν προσδιορισμένο χώρο.

Στόχος: η εξέταση των θεαμάτων, που βασίζονται στην οπτική κουλτούρα και να ενισχυθούν τεχνικές ακουστικής περιγραφής με συνοδεία στοιχείων σκηνικής δράσης, όπως ο ήχος.

4. Ραδιοφωνικό θέατρο.

Το παράδειγμα της «Βεγχέρας» του Ηλία Καπετανάκη

Στη συγκεκριμένη συνάντηση, η ομάδα παρακολούθησε την ραδιοφωνική παράσταση της μονόπρακτης κωμωδίας "Η Βεγχέρα" του Ηλία Καπετανάκη. Η ομάδα (με κλειστά μάτια για τους βλέποντες), παρακολούθησε, χωρίς διακοπές ή παρεμβάσεις, τη ραδιοφωνική απόδοση της κωμωδίας του 19ου αιώνα "Η Βεγχέρα" (η επίσκεψη σε σπίτι). Το έργο αυτό έχει την ιδιαιτερότητα ότι διαδραματίζεται, στα πρώτα του λεπτά, πάνω σε μια σκάλα και στον προθάλαμο ενός σπιτιού, όπου οι επισκέπτες δεν βρίσκουν πού είναι το φως για να φτάσουν στο σπίτι, όπου είναι καλεσμένοι. Κατόπιν βρίσκουν την πόρτα και το κουδούνι, η πόρτα ανοίγει και, κατά τη συνθήκη του θεάτρου, υπάρχει ξαφνικά φως και ξεκινά η επίσκεψη. Με αυτόν τον τρόπο, ο συγγραφέας του έργου έχει στο μυαλό του να γράψει ένα μέρος του έργου, ίσως το πιο κωμικό, όπου εξερευνάται η κωμική (για το έργο) συνθήκη της έλλειψης φωτισμού.

Με αυτό το έναυσμα, αναζητήσαμε σε ποια σημεία ήταν διαφορετικό το έργο στην αρχή του (οι ρόλοι απευθύνονταν ονομαστικά σε κάποιον προκειμένου να γίνει σαφής η απεύθυνση, κωμικά μικροεπεισόδια που κάποιος σκοντάφτει και ακούγονται γδούποι και ήχοι σύγκρουσης, η μη αναγνώριση κοντινού προσώπου κ.ο.κ.) και στη συνέχειά του στο φως. Το έργο, λόγω της σύμβασης της αρχικής σκηνής, διατήρησε την ονομαστική απεύθυνση, την περιγραφή των δράσεων στη σκηνή, την δημιουργία ακουστικών παρεξηγήσεων κ.ο.κ.

Στόχος: ο εντοπισμός των στοιχείων συμπίληψης από την κατασκευή του έργου. Η κριτική συζήτηση για τα στοιχεία που χρειάζονται ή που δεν χρειάζονται σε μια ακουστική αφήγηση καθώς και προτάσεις, με αφορμή το συγκεκριμένο έργο, για μεικτά στοιχεία, ώστε να είναι προσβάσιμη για μη βλέποντες θεατές χωρίς να χρειάζεται να καλύπτονται τα πάντα από την ακουστική περιγραφή.

Στη συνάντηση αυτή δόθηκαν και άλλα παραδείγματα για την εσωτερική αφήγηση και την περιγραφή του σκηνικού χώρου σε κάποια ιστορικά θεατρικά έργα π.χ. Πέρσες του Αισχύλου, Ρωμαίος και Ιουλιέτα του Σαίξπηρ, Εσωτερικό του Μ. Μέτερλικ, Προδοσία του Χ. Πίντερ.

5. Οι προτεινόμενες συνθήκες.

Ναι- όχι- ίσως- γιατί

Στη συνάντηση αξιοποιήθηκαν, μέσα από μια αφορμή για σκηνική σύνθεση, οι βασικές προτεινόμενες συνθήκες, όπως τις περιγράφει ο Στανισλάβσκι, το γνωστό πεντάπτυχο ποιος/α/οι, πού, πότε, γιατί, πώς.

Η ομάδα χωρίζεται σε υποομάδες των τεσσάρων ή των δύο. Οι ομάδες καλούνται να βρουν τις προτεινόμενες συνθήκες ώστε να μπορέσουν να φτιάξουν μια ιστορία όπου μπορεί να λειτουργήσει ο παρακάτω διάλογος: Α: Ναι, Β: Όχι, Α: Ίσως, Β: Γιατί (ή σε ομάδα των τεσσάρων Α: Ναι, Β: Όχι, Γ: Ίσως, Δ: Γιατί). Οι ομάδες μπορούν να χρησιμοποιήσουν τις λέξεις μόνο σε αυτή την σειρά, χωρίς προσθήκη άλλων λέξεων. Μπορούν να χρησιμοποιήσουν ήχους, θορύβους, μουσική. Στη συνέχεια παρουσιάζονται οι δράσεις στην ολομέλεια.

Η πρόκληση είναι να καταλάβουμε τι συμβαίνει μόνο με την ακοή, οπότε οι βλέποντες θεατές κλείνουν μάτια. Αφού παρακολουθήσει η ολομέλεια τα δρώμενα και προκληθεί μια κριτική συζήτηση για το τι έχει συμβεί, οι ομάδες ξανασυναντιούνται με στόχο να γεμίσουν τις σκηνές με συμπληρωματικά γλωσσικά ή άλλα στοιχεία, π.χ. με τα λόγια που χρειάζονται να προστεθούν για να βγάλει νόημα η σκηνή, ή με τραγούδια, ώστε να δημιουργηθεί ένα μιούζικαλ, ή με εκφράσεις σε υπερβολή, ώστε η σκηνή να γίνει ένα μελόδραμα, οδηγίες που δίνει ο/η εμπυχωτής/τρια ανάλογα με το περιεχόμενο που αντιλαμβάνεται ότι υπάρχει στην αρχική παρουσίαση. Οι ομάδες ξαναδείχνουν το σκηνικό δρώμενο και η... «αλήθεια» αποκαλύπτεται.

Στόχος: Να δημιουργηθεί μια συζήτηση για το τι είναι οι προτεινόμενες συνθήκες, τι είναι τα δομικά στοιχεία μιας σκηνής, τι δημιουργεί το θεατρικό ύφος και την αισθητική στα διαφορετικά θεάματα.

6. Το θέατρο της επινόησης. Δημιουργώντας ιστορίες από το τίποτα

Η ομάδα χωρίζεται σε δύο υποομάδες. Η κάθε ομάδα έχει στόχο να φτιάξει μια σκηνική σύνθεση κάτω από τον τίτλο «Πώς θα αλλάξουμε τον κόσμο». Για να δημιουργηθεί η σύνθεση θα πρέπει οι συμμετέχοντες να ενσωματώσουν στην παρουσίαση τα παρακάτω στοιχεία:

1. Ένα τραγούδι
2. Ένα ανέκδοτο
3. Μια ομαδική χορογραφία
4. Μια ρωχή, ένα γεγονός που θα αλλάξει τα δεδομένα του κόσμου μας όπως τον ξέραμε ως τώρα
5. Ένας εσωτερικός μονόλογος
6. Μια λίστα για το κάθε μέλος της ομάδας κάτω από το ίδιο θέμα (π.χ. 10 πράγματα τα που με κάνουν να χαμογελώ)
7. Μια διαφωνία, ένας εναντίον όλων.

Αυτά τα στοιχεία σχετίζονται με τον τίτλο της παρουσίασης είναι δηλαδή μικτά μέσα που μας οδηγούν στα περιεχόμενα της παράστασης.

Στόχος: Ο στόχος της παράστασης, -όπου ο καθένας παίζει τον εαυτό του-, είναι η απόκτηση της εμπειρίας της χρήσης ετερόκλητων στοιχείων, προκειμένου να εμπυχωθούν οι συμμετέχοντες σε δυναμικές συλλογικές εκφράσεις, συνδέοντας την διαδεδομένη поп κουλτούρα και των αρχετυπικών μεθόδων αφήγησης.

7. Χώρος και χρόνος.

Ένα τραπέζι και δύο καρέκλες.

Δημιουργούνται ομάδες των τριών. Οι ομάδες πρέπει να φτιάξουν μια ιστορία σε τρεις χρόνους. Σε κάθε χρονική στιγμή πρέπει να υπάρχει μια διαφορετική διάταξη του σκηνικού χώρου, που απαρτίζεται από ένα τραπέζι και δύο καρέκλες.

-Σε μία σκηνή το τραπέζι να είναι στη μέση του σκηνικού χώρου και οι καρέκλες εκατέρωθεν.

-Σε μια σκηνή το τραπέζι και οι καρέκλες να είναι πεταμένα άναρχα στο πάτωμα.

-Σε μια άλλη σκηνή το τραπέζι να είναι γυρισμένο ανάποδα και οι καρέκλες όρθιες, ανάμεσα στα πόδια του τραπεζιού (σαν να είναι βαλμένες μισές μέσα και μισές έξω από το αναποδογυρισμένο τραπέζι).

Η ομάδα μπορεί να αξιοποιήσει την κάθε χωροθέτηση σε ό,τι σειρά θέλει. Η ομάδα φτάνει μια ιστορία όπου αυτή η σκηνογραφία είναι η εκκίνηση μιας σκηνής, χωρίς να χρειάζεται να παραμείνει το σκηνικό ανέπαφο, μπορεί δηλαδή τα έπιπλα να μετακινηθούν. Η μικρή παράσταση παρουσιάζεται στην ολομέλεια. Συζήτηση για την χρήση του χώρου ως σημαντικό μέρος της δραματουργίας.

Στόχος: Η συνειδητοποίηση της σημασίας της χωροθέτησης της σκηνής, σε σχέση με το περιεχόμενο και τη φόρμα ενός έργου. Η ανάπτυξη της φαντασίας μέσα από προτεινόμενες συνθήκες.

η. Ο εμπλουτισμός της θεατρικής εμπειρίας - με αφορμή την παρακολούθηση της παράστασης «Οξυγόνο» του Ιβάν Βιριπάχεφ

Η ομάδα, μετά από σχετική εισήγηση για το περιεχόμενο του θεατρικού έργου και το είδος της παράστασης, συμμετείχε στο πρόγραμμα που δημιούργησε η liminal για ένα κοινό με οπτική και ακουστική αναπηρία, μέσα στο πλαίσιο των προγραμμάτων συμπεριληπτικής πολιτικής της Στέχης Ωνάση.

Πριν την έναρξη της παράστασης, τα μέλη της ομάδας έλαβαν μέρος στην Απτική Ξενάγηση. Κατά τη διάρκειά της, η ομάδα μαζί με άλλους θεατές με οπτική αναπηρία περιηγήθηκε στη σκηνή και ενημερώθηκε για το σκηνικό και τα κοστούμια αγγίζοντας τα. Κατόπιν μίλησαν με τους ερμηνευτές, ψηλάφισαν τα κοστούμια και με την καθοδήγηση των ερμηνευτών/τριών ανέλυσαν ή και συμμετείχαν σε μερικές κινήσεις που οι ερμηνευτές εκτελούν κατά τη διάρκεια της παράστασης.

Κατόπιν παρακολούθησαν την παράσταση, η οποία αξιοποίησε μερικά από τα στοιχεία που είχαν αναλυθεί μέσα στις συναντήσεις όπως μη λογοκεντρική αφήγηση, ελλειπτική πλοκή, κατανόηση του περιεχομένου από συμφραζόμενα / μεταδραματική σκηνική σύνθεση, αφαίρεση, μίξη τεχνών-ζωντανή μουσική με dj επί σκηνής κτλ.

Στόχος: Η αξιοποίηση των στοιχείων πρόσληψης μιας παράστασης με εργαλεία που αποκτήθηκαν στο βιωματικό εργαστήριο, η ενδυνάμωση της συμμετοχικής διαδικασίας, ο εμπλουτισμός των συμφραζομένων σε μια θεατρική εμπειρία.

Φωτογραφίες:
Πάνος Κέφαλος για τη Στέγη
του Ιδρύματος Ωνάση

Σύνοψη

Στο εργαστήριο θεάτρου, η ομάδα απέκτησε την εμπειρία διαφόρων και διαφορετικών εφαρμογών και εμπειριών θεάτρου τόσο με τη συμμετοχή τους ως εκπαιδευόμενοι αλλά και ως θεατές.

Μέσα από τη συν-δημιουργία σε μια συμπεριληπτική ομάδα διαλύεται η έννοια του αυτονόητου, του συνηθισμένου και του παγιωμένου. Η πρόσληψη της πραγματικότητας, μέσα από την διαφορετική χρήση των αισθήσεων, εμπλουτίζει τον τρόπο που βλέπουμε (sic) τον κόσμο μας αλλά και τον κόσμο των άλλων. Οι συναντήσεις θεάτρου καλλιέργησαν τη συναισθηματική νοημοσύνη των μελών της ομάδας, ως προς το ποιο είναι το μήνυμα και πώς το μήνυμα γίνεται σαφές στους άλλους. Η ποικιλία των εμπειριών της ομάδας, σε έναν κοινό κόσμο που δεν μας συνδέει η όραση, όξυνε την αντίληψη των βλεπόντων και ενθάρρυνε την έκφραση των μη βλεπόντων, μιας και η ομάδα συμφώνησε να μη θεωρεί τον οπτικό μας κόσμο ως δεδομένο.

ΙΚΟΛΕΞΟ

ΕΡΧΑΣΤΗΡΙΟ ΘΕΑΤΡΟΥ

Το πρόγραμμα υλοποιήθηκε
με την οικονομική υποστήριξη
και υπό την αιγίδα
του Υπουργείου Πολιτισμού.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

liminal